

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶνε ἰσχύοντι—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

2 Ἰουλίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

Καποδίστριας

Ἐπίθετος χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔξοχου Ἑλληνοῦ πολιτευ-
τοῦ ἑλήφθη ἐκ τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῇ «Ὁρᾷ» μεταφρά-
σεως ἀποσπασμάτων τινῶν τῆς πέρυπτιν ἐκδοθείσης σπου-
δαίας δημοσιεύσεως: *Dépêches inédites du Chevalier
de Gentz aux Hospodars de Valachie pour servir à
l'histoire de la politique européenne (1813—1828),
publiées par le comte Prokesch Osten, fils.*

Ἐπίθετος Gentz ὑπῆρξεν ἐν τῶν δραστηωτέρων προ-
σώπων τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῆς πρώτης γαλλικῆς
δημοκρατίας καὶ αὐτοκρατορίας, διατελών ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ
τῆς Αὐστρίας. Ἐπίθετος Gentz ὑπῆρξε μέχρι τέλους τῆς
ζωῆς αὐτοῦ ὁ συντάκτης σχεδὸν ὅλων τῶν ἐκ τοῦ γραφείου
τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχ ἐξελθόντων σπουδαίων ἐγγράφων
καὶ ὑπομνημάτων. Σ. τ. Δ.

[1816]

Ἐπίθετος Καποδίστριας ἐγεννήθη ἐν Κερ-
κίρα τῷ 1776 ἢ 1777. Διατρίψας ὀλίγα ἔτη
ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Παρόδοις πρὸς ἐκμά-
θην τῆς ἱατρικῆς, ἦν μετῆλθεν ἐν τῇ πατρίδι
αὐτοῦ, ἐγκατέλειπε τὸ στάδιον τοῦτο καὶ με-
τέβη εἰς Βιένναν, ἔνθα διὰ τοῦ εὐειδοῦς προσώ-
που του, διὰ τῆς εὐφυΐας του, διὰ τῆς κοσμί-
αυτοῦ συμπεριφορᾶς καὶ τῆς μεγίστης μετριο-
φροσύνης καὶ πραότητος, ἐφείλκυσε τὴν εὐνοίαν
πολλῶν καὶ τινῶν ὑπαλλήλων τῆς βωσικῆς πρε-
σβείας. Ὁ κ. Anstedt, νομίζω, ὢν τότε γραμ-
ματεὺς τῆς ἐν Βιέννῃ βωσικῆς πρεσβείας, πα-
ρεκίνησεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν, ὅ-
που ἔτυχεν ἀρίστης ὑποδοχῆς παρὰ τε τῇ αὐτῇ
καὶ παρὰ διαφόροις ἐπισήμοις προσώποις, πρὸς
ὧν καὶ τῆς ἰδιαίτερας προστασίας τοῦ κ. Nou-
silloff, οὗ τὴν γνώμην εἶχε περὶ πολλοῦ ὁ αὐ-
τοκράτωρ. Λαθὼν ὑπηρεσίαν ἐν Ῥωσίᾳ ἐξέπλη-
ρωσε διαφόρους διπλωματικὰς ἀποστολάς ἀση-
μάντους, μέχρις οὗ, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1813, κα-
τέβησεν νὰ διακριθῇ ἐν τινὶ ἀποστολῇ σπουδαία.
Ἐπίθετος Νεσσσελρόδ πρότεινε τῷ αὐτοκράτορι
Ἀλεξάνδρῳ ν' ἀποστείλῃ τὸν Καποδίστριαν εἰς

Ἑλβετίαν, τῆς ὁποίας τὸ περὶ τοῦ συντάγμα-
τος καὶ τῆς οὐδετερότητος ζήτημα μεγάλας
διήγειρε τότε συζητήσεις μεταξὺ τῶν συμμάχων.
Ἐπίθετος Νεσσσελρόδ τσαυτὴν ἀπέδειξε φρόνησιν
καὶ δεξιότητα, ὥστε ἐντὸς μικροῦ προσεκτήσατο
τὴν ἀγάπην ἀπάντων τῶν κομμάτων ὁ δὲ αὐ-
τοκράτωρ γοητευθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκθέσεων του, διώ-
ρισεν αὐτὸν πρέσβυν ἐν Ζυρίχῃ. Ἐν τῇ θέσει
ταύτῃ ἔμεινε μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1814,
ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ μετεκαλέσατο αὐτὸν εἰς Βιέν-
ναν, ἵνα ἐργασθῇ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ. Αὐτῇ ὑ-
πῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς τύχης του. Ὁ αὐτοκράτωρ
εἶχε ψυχρανθῆ πρὸ καιροῦ πρὸς τὸν κόμητα Νεσ-
σελρόδ, διότι ἐνόμιζεν αὐτὸν φίλον τῆς Αὐστρίας
καὶ μάλιστα τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχ· εἶχε δ'
ἐντελῶς ἀπομακρύνει τὸν Anstedt, ἀναγνωρίζων
μὲν τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος
τὴν ἀκριτομυθίαν καὶ τὰς κακολογίας καὶ τὰς
λοιδορίας αὐτοῦ. Τὸν κόμητα Ῥαζουμόφσκην καὶ
τὸν κόμητα Στάκελβεργ ἐθεώρει ὁ αὐτοκράτωρ
ὡς παλαιὰς διπλωματικὰς μηχανὰς μὴ δυναμέ-
νας ν' ἀκολουθήσωσι τὴν πορείαν του, καταστά-
σας δὲ ὀχληράς. Ὁ Καποδίστριας λοιπὸν ἔμεινε
μόνος κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ἔγινεν
ἐντὸς ὀλίγου ὁ προσφιλεὺς γραμματεὺς, ὁ μυστι-
κὸς σύμβουλος καὶ ὁ φίλος σχεδὸν τοῦ αὐτο-
κράτορος. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἀφιλοκέρδεια περὶ τε
τὰς θέσεις καὶ τὰ γρήματα, ἡ ἀφελὴς καὶ σώ-
φρων διαγωγή του καὶ ἡ μεγίστη εὐλικρίνεια
συνδυαζομένη ἐπιτηδείως μετ' ἄκρας ὑποταγῆς,
ἐπαγίου καὶ ἠῤῥξανον ὁσμῆραι τὴν ἐπιρροήν του.
Ἐπίθετος αὐτοκράτωρ εἶχε συνδιαλεχθῆ μετ' αὐ-
τοῦ περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῶν Ἰονίων νή-
σων ὢν δὲ ποτε λίαν εὐχαριστημένος δι' ἄλλην

τινα ὑπηρεσίαν, ἣν προσήνεγκεν αὐτῷ ὁ Καποδίστριας, τῷ εἶπε περαινὼν τοιαύτην ὁμιλίαν «ὅτι ἀνατίθεται ἐντελῶς εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτι δωρεῖται αὐτὴν αὐτῷ». Σπανίως λαμπρότερον δῶρον ἐδόθη ὑπὸ ἀνάγκης εἰς ἰδιώτην ἀγαπῶντα περιπαθῶς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἦτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου 1815, ἡ ὑπόθεσις τῶν Ἰονίων νήσων δὲν εἶχεν εἰσέτι συζητηθῆ ἔν τῷ συνεδρίῳ, ἀλλ' ὅμως ἦτο γνωστὸν ὅτι αἱ ὁδηγίαι τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας ἀπέβλεπον εἰς τὰ ἐξῆς 1) εἰς τὸ ν' ἀσφαλίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν περὶ ἐλευθέρου πολιτεύματος ὑποσχέσεων τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν Ἰονίων νήσων 2) εἰς τὸ νὰ προσφέρωσιν, ἐπὶ τῷ ὄρει τούτῳ, τὴν προστασίαν τῶν νήσων τούτων εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Ὁ κόμης Καποδίστριας πεποithῶς, ὅτι ἐκ πασῶν τῶν δυνάμεων ἡ Ἀγγλία ἠδύνατο νὰ ὤφελῃ μαλλον τὴν πατρίδα του διὰ τε τῶν φιλελευθέρων αὐτῆς ἰδεῶν καὶ διὰ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς ἰσχύος, ἐπεθύμει ἀνεκαθεν ν' ἀνατεθῆ εἰς αὐτὴν ἡ τύχη τῆς Ἑπτανήσου. Ἀλλὰ (τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει τὴν ἄκραν αὐτοῦ τιμιότητα) δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι ὑπηρετεῖ τὴν Ῥωσίαν, οὐδ' ὅτι ὄφειλεν ἐν τῇ διαπραγματεύσει ταύτῃ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης ἀπάσης. Βλέπων τὰς γιγαντιαίας προόδους τῆς τῶν ἀγγλων ναυτικῆς δυνάμεως καὶ ἐννοῶν ὅσοι ἠδύνατο νὰ προκύψωσιν ἐκ ταύτης κίνδυνοι διὰ τὰ κράτη τῆς ἡπείρου ἐν ἄλλοις καιροῖς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσι, κατεσίγασε τοὺς προσωπικοὺς αὐτοῦ πόθους καὶ ἤρξατο τῶν πρὸς τὴν Αὐστρίαν διαπραγματεύσεων.

Ὀλίγαι συνδιασκέψεις μετὰ τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχ ἐπίσαν τὸν Καποδίστριαν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ νὰ τεθῆ ἡ Ἑπτανήσος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσίας ἦτο ἀκατόρθωτον. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, ἐχθρὸς ὢν τῶν συνταγματικῶν ἰδεῶν καὶ τῶν συνταγματικῶν τύπων, ὅσον ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος εἶνε φίλος αὐτῶν, δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ κατ' οὐδένα τρόπον τὸν προκαταρκτικὸν ὅρον, ἐφ' οὗ ἐπέμενον ἐκ συμφώνου ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ῥωσία. Συγκατετίθετο δὲ μόνον νὰ παραχωρήσῃ προνόμια τινα, τὰ ὅποια οἱ ἄλλοι ἐθεώρουν ὡς πολὺ κατώτερα τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν. Παρήτησαν λοιπὸν τὴν διαπραγματεύσιν καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶχον ἐντολὴν ν' ἀρχίσωσιν ἑτέραν, ἀνεβάλον τὴν ὑπόθεσιν, ὅπως συζητηθῆ χωριστὰ μετὰ τὸ πέρασ τοῦ συνεδρίου.

Μετὰ τὴν σύντομον τοῦ 1815 ἐκστρατείαν, οἱ βασιλεῖς συνῆλθον ἐκ νέου ἐν Παρισίοις. Ἡ ἐπιρροή τοῦ κόμητος Καποδιστρίου ἠῤῥησεν ἐπιπαίσθητῶς. Τινὲς ἐνόμισαν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι ἀντεσταθμίζεν αὐτὴν ἡ ἐπιρροή τοῦ στρατηγοῦ

Rozzo di Borgo, πρεσβευτοῦ τῆς Ῥωσίας ἐν Παρισίοις, πρὸς ὃν ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐπιδείξει προφανῆ προτίμησιν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐν Παρισίοις διαμονῆς. Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ ὁμητικοῦ καὶ βιαίου αὐτοῦ χαρακτήρος, ὁ *Rozzo di Borgo* δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ εὐνοίαν διαρκῆ. Ὁ αὐτοκράτωρ χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ δυσμείνεια, ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν κατ' ὀλίγον καὶ ἔπαυσε νὰ τὸν συμβουλευῆται. Τὸν κόμητα Νεσσελρόδ διετήρει εἰς τὴν θέσιν του ἀρχαῖόν τι μόνον αἶσθημα ἀγάπης, ὅπερ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ πραότης τοῦ χαρακτήρος του, πρὸς δὲ καὶ ἡ πιστὴ φιλία τοῦ κόμητος Καποδιστρίου, ὅστις ὀφείλων αὐτῷ ἐν μέρει τὴν παραγωγὴν του, δὲν ἔπαυεν ὑπερασπίζων αὐτὸν παρὰ τῷ αὐτοκράτορι. Ὁ πρίγκιψ Ῥαζουμόφσκis ἦτο ἄσχημος ἐν Παρισίοις ὡς ἐν Βιέννῃ. Ὁ Καποδίστριας λοιπὸν ἐξετέλεσε τὴν κυριωτέραν ἐργασίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ διώρισεν αὐτὸν Γραμματέα τῆς ἐπικρατείας καὶ ἀναχωρῶν ἐκ Παρισίων μετὰ τοῦ Νεσσελρόδ τῷ ἀνέθεσεν ἀποκλειστικῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπραγματεύσεως καὶ πασῶν τῶν μεγάλων ὑποθέσεων.

Ἐπανερχόμενος τότε μετὰ τοῦ λόρδου *Castlereagh* εἰς τὸ ζήτημα τῶν Ἰονίων νήσων, ἔπεισεν ἐντὸς ὀλίγου τὸν ὑπουργὸν τούτον ν' ἀσπαθῆ ἐντελῶς τὴν γνῶμην του. Ἀρνηθεῖσας τῆς Αὐστρίας πάντα προκαταρκτικὸν ὅρον, ἡ Ἀγγλία ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ἐλευθέραν νὰ διαπραγματευθῆ μετὰ τοῦ Καποδιστρίου. Οἱ ὅροι συμφωνήθησαν πρῶτον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λόρδου *Castlereagh*, μετὰ ταῦτα δὲ τὸ σχέδιον τῆς συνθήκης ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ὑπουργικὴν συνδιάσκεψιν. Ὁ πρίγκιψ Μετερνίχ, μὴ δυνάμενος ν' ἀντιταξῆ οὐδὲν εἰς συμβιβασμὸν, εἰς ὃν ἦσαν σύμφωνοι ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ῥωσία, ἠρέσθη εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ τροπολογίας τινὰς εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον καὶ εἰς τὸ ἄρθρον τὸ ἀφορῶν εἰς τὸ ἐμπόριον γενομένων δὲ δεκτῶν τῶν τροπολογιῶν τούτων, ὑπεγράφη ἡ συνθήκη. Αὐτὸς δὲ ὁ κόμης Καποδίστριας ἐπρότεινε νὰ προτρέψωσι τὴν Πύλην νὰ συναίνεσῃ εἰς τὰ προσυμφωνηθέντα.

Πολλοὶ ἀπέδωκαν αὐτῷ ἐν τῇ διαπραγματεύσει κρυφίους σκοποὺς, οἷους συνέλαβον ἐνίοτε τινὲς τῶν συμπολιτῶν του κατὰ τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους. Καὶ ἂν πραγματικῶς εἶχε τοιαύτας ἰδέας, τίς δύναται νὰ κατηγορήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ; Ὡς Ῥώσος, ὡς Ἕλληνας, ὡς Κερκυραῖος, οὐδὲν εἶχε καθῆκον πρὸς τὴν Πύλιν, ἥς τὰ συμφέροντα οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτῷ μέριμναν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε ψευδές, ψευδέστατον. Εἶδον καὶ ἀνέγνωσα δόκληρον τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτοῦ μετὰ τοῦ λόρδου *Castlereagh* περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· οὐδὲν μὲ δίσφυγεν ἐγγράφον· οὐδὲν δ' αὐτῶν περιέχει τὸν

ελάχιστον υπαινιγμὸν σχετικῶς πρὸς τὴν Πύλιν. Ὁ Καποδίστριας ἐπρότεινε ἀληθῶς καὶ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐδέχθη τὴν ἴδρυσιν ἐθνικοῦ πανεπιστημίου ἐν Ἰθάκῃ. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, μόνον ἐλαττήριον εἶχε τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ συντελεσθῇ εἰς τὴν πρόοδον τῆς πατριδος του καὶ οὐδὲν ἔχει κοινὸν πρὸς τὰ κενόδοξα σχέδια τὰ τσακίς δικαίως ταραξάντα τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν.

* *
[1820]

Ὁ Καποδίστριας, καί τοι ἔχων ἄπειρον πνεῦμα, ἀρχὰς σεβαστὰς καὶ ἄκραν ἀρετὴν, ἐνέπεσεν εἰς τὴν ὀλεθρίαν πλάνην τοῦ νὰ νομίζῃ ὅτι τὰ δύο ἀντίθετα συστήματα, ὧν ἡ πάλῃ παρήγαγεν ὅλα τῆς ἐποχῆς τὰ κακά, δύναται φαντασιωδῶς πῶς νὰ συνδυασθῶσι καὶ ὅτι ἡ διατήρησις τῆς τάξεως δύναται νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τῆς ὑπεροχῆς τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν.

Ὁ Καποδίστριας εἶνε τίμιος καὶ εὐαίσθητος, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τὰς ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας γενῶσι συνήθως τὰ μακροχρόνια σωματικά πάθη. Εἶνε εὐερέθιστος καὶ φιλοπόπητος, βλέπει δὲ τὴν κακὴν τῶν πραγμάτων ὄψιν καὶ εἶνε σκυθρωπὸς μέχρι μισανθρωπίας. Δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Βιέννης, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον τὸν πρίγκιπα Μετερνίχ' δὲν ἀγαπᾷ οὐδὲ τὴν Πρωσίαν. Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐν Λονδίῳ διαμονήν, συνεφιλιώθη κατὰ τι μετὰ τῶν ἄλλων ὑπουργῶν, τοὺς ὁποίους ἀπεστρέφετο ἐν Aix-la-Chapelle, ἀλλὰ περὶ ελάχιστου ποιεῖται τοὺς πολιτικούς τῆς Γαλλίας ἄνδρας. Τέλος, καί τοι οὐδενὸς ἐπιθυμῆναι τὸ κακὸν (διότι οὐδέποτε εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ μῖσος), εὐρίσκειται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς πάντας.

Καὶ δὲν ἔχει μὲν ὑπέρμετρον φιλοδοξίαν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐσυνείθισεν εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ διακεκριμένον μέρος εἰς τὰς πρωτίστας ὑποθέσεις καὶ εἰς τὸ νὰ τὸν συμβουλευόνταν περὶ πάντων τῶν μεγάλων ζητημάτων, ὥστε ἐπέστη ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ συμβῇ τὸ σπουδαῖον ἐν Εὐρώπῃ ἄνευ τῆς συνεργείας του.

* *
[1823]

Κατὰ τὸ 1821 ὁ Καποδίστριας ἤθελε τὸν πόλεμον ἢ τοὐλάχιστον ἐπιθύμει νὰ γίνωσιν ἰσχυραὶ κατὰ τῆς Πύλης ἐπιδείξεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων. Καὶ δὲν λέγω μὲν, ὅτι ὑπεκίνησε τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ἐξεργάγη, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαρνηθῇ αὐτήν.

Ὁ αὐτοκράτωρ οὔτε συνεμερίζετο οὔτε ἠδύνατο νὰ συμερισθῇ τὴν τοιαύτην κέψιν, διότι ἀπεστρέφετο μὲν ἐν γένει τὰς ἐπαναστάσεις, εἶχε δὲ ἀναθεματίσει τὴν Ἑλληνικὴν ἅμα μαθὼν αὐτὴν ἐν Λαυδάχῃ. Ἀλλ' οἱ τὸν πόλεμον ἐπιθυμοῦντες κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τὸν αὐτο-

κράτορα, ὅτι ἡ τιμὴ αὐτοῦ διεκινδύνευεν ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ καὶ ὅτι ἡ Ὁθωμανικὴ κυβέρνησις περιφρονήσασα τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς παραστάσεις αὐτοῦ, ὄφειλε νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτόν. Ἡ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπερίσκεπτος, μετὰ ταῦτα δὲ περιπαθὴς καὶ ἐπὶ τέλους δολία καὶ ἀφόρητος διαγωγή τοῦ Στρόγογορ, πρεσβευτοῦ τῆς Ῥωσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1821, διηυκόλυε τὴν μετ' ὀλίγου μῆνας ἐπελθοῦσαν ῥῆξιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ, περιπλεγθεὶς εἰς πολιτικὴν, ἢ ἐνδομύχως ἀπεδοκίμαζε διὰ πολλοὺς λόγους καὶ ἢν ἐπιθύμει νὰ παραιτήσῃ ὅσον τάχιστα διὰ τρόπου ἐντίμου, εἰσήκουσε, καλῇ τύχῃ, τὴν εἰρηνικὴν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἀγγλίας γλῶσσαν. Ὁ Μετερνίχ, ἔχων τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀνακτοβουλιῶν τῆς Ῥωσίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας (ἐνόσω τοῦτο διευθύνετο ὑπὸ τοῦ λόρδου *Sandonderry*), ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ διαφωτίσῃ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον, νὰ ἐνισχύσῃ τὰς καλὰς αὐτοῦ διαθέσεις καὶ νὰ πολεμήσῃ πάντας τοὺς ἐργαζομένους ὅπως φέρωσιν αὐτὸν εἰς σφαλερὰν θέσιν. Αὕτη ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ μεγίστη ὑπηρεσία, ἢν προσήνεγκε τῇ Εὐρώπῃ ὁ ὑπουργὸς οὗτος. Ὁ αὐτοκράτωρ κατενόησεν, ἐντὸς μικροῦ, ὅτι αἱ συμβουλαὶ τῆς Αὐστρίας ἦσαν ἄρισται καὶ ὅτι μόναι συνεβιάζοντο μετὰ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ καὶ μετὰ τῆς ἀληθοῦς δόξης καὶ τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων αὐτοῦ. Ἀπέστειλε λοιπὸν δις τὸν κ. *Talischeff* εἰς Βιένναν ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τῆς αὐτῆς περὶ τῶν ληπτέων μέτρων, ὅπως διαλύσωσι τὰς πρὸς τὴν Πύλιν περιπλοκάς' ἀπέπεμψε δὲ τὸν Καποδίστριαν καταστάντα ὀχληρὸν ὡς ἐκ τῆς ἀφοσιώσεώς του πρὸς σύστημα, ὅπερ οὐδὲ νὰ ἐκτελέσῃ ἀν' ἐγνώσκει, καὶ ἄφησεν εἰς τὴν Αὐστρίαν τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρξαμένων διαπραγματεύσεων.

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

Un Dieu descend toujours pour dénouer le drame;
Toujours la Providence y veille, et nous proclame
Cette justice occulte et ce divin ressort
Qui fait jouer le temps et gouverne le sort.

LAMARTINE.

I

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * Κ.]

Νεκρὸς εἰσέτι ἐσχετίσθη κατὰ πρῶτον μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ μαρκησίου Βρανδῶνος. Εἶχον ἤδη πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου φθάσει εἰς Καρστόνην, ὅπου εἶχον ἀποκατασταθῆ ὡς ἰατρὸς.

Ἡ μικρὰ πόλις Καρστόνη ὄφειλεν ἰδίως τὴν ὑπαρξίν της εἰς τὴν γειτονίαν τοῦ πύργου τοῦ Βρανδῶνος, τοῦ ὁποίου τὸ θαυμάσιον δάσος τὴν περιέβαλλε σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν. Ἡ κυριώτερα αὐτῆς δόδε, ἀτενίζουσα τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τοῦ πύργου, ἐφαίνετο χρησιμεύουσα ὡς δίοδος εἰς τὸ ἀπέραντον τιμαριωτικὸν οἰκοδό-